

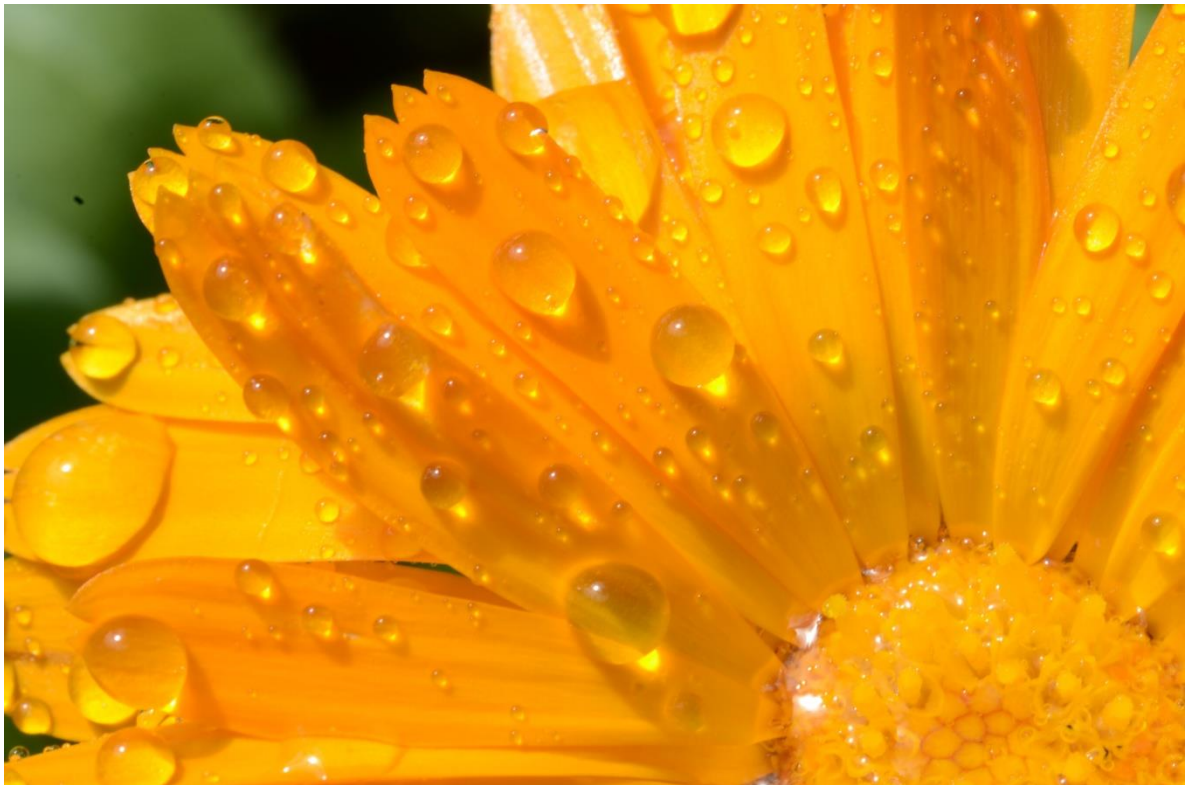
Mij spreekt de blomme een tale

Mij spreekt de blomme een tale, mij is het kruid beleefd, mij groet het altemale dat God geschapen heeft, zo dichtte Guido Gezelle. Overal om zich heen zag hij de groet van Gods scheppende hand.

En misschien begrijpen ook wij meer van de taal van bloemen dan we denken. We verstaan allemaal de rode roos als teken van vurige liefde; de witte lelie als teken van zuiverheid; de witte anjer die gedragen wordt door de veteranen uit de Tweede Wereldoorlog, teken van hun toewijding en waardigheid.

Pas geleden nog werd voorgesteld ook een bloem te kiezen voor alle burgerslachtoffers: de geneeskrachtige goudbloem met haar verzachtende werking, *Calendula officinalis*, teken van dankbaarheid en liefdevolle herinnering.

Een heel toepasselijke bloem, lijkt mij.

En wie kent niet de klaproos als symbool van de slachtoffers van de Eerste Wereldoorlog, teken van troost en geruste slaap?

Het is een van mijn lievelingsbloemen. De klaproos. Daarom heet mijn huis ook zo, heb ik beddengoed en bekertjes en servies met klaprozen erop en daarom kan ik maar niet ophouden ze op de foto te zetten. Dat onwaarschijnlijke rood!

Ze zijn taai, klaprozen, ze hebben weinig nodig. Ze gedijen op de armste gronden. Ze komen elk jaar terug met hun wat verfromfaaide blaadjes en dan vlammen ze in de berm en op de velden. 'Broos op stelen ongebroken' dicht Oosterhuis in zijn lied *Honderd bloemen*. Ze zijn zó mooi - en zo kwetsbaar.

Ze zijn niet geschikt om te plukken, dan vallen ze uit elkaar. Psalm 103 zingt het. Mensen bloeien als veldbloemen zo kwetsbaar en verwaaien op de wind. Zijn wij zo, wij mensen? En enkel Gods liefde duurt in eeuwigheid. Is God zo?

Al die miljoenen in onze gedachten houden, ze niet vergeten, ze recht doen. Het is fysiek onmogelijk. Dat zullen we moeten toevertrouwen aan de Enige die-er-is die ze -daar maak ik staat op- behoedt in de schaduw van zijn wieken, hun namen gegrift heeft in de palm van zijn hand. Wij kunnen niet veel meer dan ons hart openen en enkelingen gedenken. Mensen die we gekend hebben. Of mensen die we niet gekend hebben maar die -om welke reden dan ook- ons hart binnenglippen en daar voortaan blijven. Roosje van der Hal, Anne Frank, Gerrit Rijkma, Etty Hillesum. Wij kunnen niet veel meer dan die enkele namen hoog houden en in hùn persoon al die anderen, van wie we de namen niet kennen, meenemen en in ere houden.

Ik gebruik daarvoor het hulpmiddel van de klaprozen in het veld. Een symbool, waarin de gedachtenis van de enkelen wordt samengebond tot de veelgelaagde heugenis van de ontelbaren. Dag aan dag.

Marieke van Baest

